

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 561 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ

Τό μυστήριο του Υιού

Ευλάβεια και δέος απαιτούνται προκειμένου να μιλήση κανείς για τό πρόσωπο του Υιού του Θεού, πού πάντοτε υπήρχε και πού σέ συγκεκριμένο χρόνο έγινε άνθρωπος για μάς.

Ευλάβεια και δέος, προκειμένου να διεισδύση, όσο στήν πεπερασμένη του διάνοια επιτρέπεται, στό μυστήριο του Ίησού Χριστού, πού τελικά είναι τό μυστήριο τής δικής Του αγάπης για τή δική μας σωτηρία.

Ευλάβεια και δέος, προκειμένου να προσεγγίση όρους όχι άπλως θεολογικούς, αλλά σφόδρα υπερβατικούς, όπως «*άπαύγασμα τής δόξης του Πατρός*» ή «*χαρακτήρ τής ύποστάσεως αυτού*». Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «*Τούτο μετ' ευλαβείας έκλαμβάνειν δεϊ*» (Ε.Π.Ε. 24,234). Μετάφρασις: Τέτοιο μυστήριο πρέπει να τό άποδεχώμαστε με ευλάβεια.

Δέν εξηγούνται έπακριβώς λέξεις, πού διατυπώνουν θεϊκό μυστήριο, όπως αυτό τής όμοουσιότητας του Υιού προς τόν Πατέρα. Άς άρκούμαστε έπομένως σέ πατερικές διευκρινίσεις και σέ άπλές, αλλά περιεκτικές διατυπώσεις. Ό Υιός είναι όμοούσιος με τό Θεό Πατέρα. «*Θεός άληθινός έκ Θεού άληθινού*». Άς μή πολυπραγμούμε. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «*Μή ζήτει τόν τρόπον, μή περιεργάζου τό γινόμενον, αλλά πιστεue τῷ θαύματι*» (Ε.Π.Ε. 33,444). Μετάφρασις: Νά μή ζητάς τόν τρόπο (του μυστηρίου), να μή περιεργάζεσαι αυτό πού έγινε, αλλά να πιστεύης στό θαύμα.

● Νά μιá Χρυσοστομική διευκρίνισις για τήν έπισήμανσι του Χριστού: «*Χαρακτήρ τής ύποστάσεως του Πατρός*» (Έβρ. α΄ 3): «*Ό χαρακτήρ τό άπαράλλακτον δηλοϊ, ού έστι χαρακτήρ, τό όμοιον κατά πάντα*» (Ε.Π.Ε. 24,340). Μετάφρασις: Η εικόνα, ή λέξις «χαρακτήρ», δηλώνει τό άπαράλλακτο εκείνου πού είναι εικόνα, τήν καθ' όλα όμοιότητα.

● Ό Υιός είναι άπαράλλακτος ό Πατήρ. Δέν χρησιμοποιείται τό «όμοιος», ως προς τήν ταυτότητα τής ούσίας Πατρός και Υιού και Άγίου Πνεύματος. Κάτι τέ-

τουο θά σήμαινε ὁμοιότητα δύο προσώπων. Ἄλλά τὰ Πρόσωπα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ὅμοια. Εἶναι τῆς αὐτῆς οὐσίας, ὁμοούσια. Ἡ ὑπόστασις τῆς Θεότητος ἀποκαλύπτεται, «*χαράσσεται*», στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ὡς Θεάνθρωπος ἔχει δύο φύσεις, δύο οὐσίες.

Ἐπὶ μιᾶς ὁ Κύριος (ὁ Γιαχβέ), ὁ Θεός Πατέρας, στό Χριστό, τόν προσφωνεῖ Υἱό. «Υἱός μου εἶ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε. Καί πάλιν, ἐγώ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα καί αὐτός ἔσται μοι εἰς υἱόν» (Ἐβρ. α' 5). Ἡ προσφώνησις αὐτή ὑπάρχει στό δεύτερο ψαλμό, πού εἶναι ἀπό τούς πλέον Μεσσιαικούς ψαλμούς: «Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε» (Ψαλμ. β' 7).

Ἡ γέννησις, ἡ σάρκωσις

• Ὁ Θεός εἶναι πατέρας ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Αὐτό φανερώνεται ἀποκλειστικά στήν Καινή Διαθήκη. Στήν Παλαιά ὁ Θεός, σέ σχέσι μέ τούς ἀνθρώπους, εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Δυνατός, ὁ Σαβαώθ, ὁ Ὡν, ὁ Δημιουργός, ὁ Κυβερνήτης, ὁ Παντογνώστης. Δέν χρησιμοποιεῖται ὁμοίως ὁ τρυφερός προσδιορισμός «*Πατέρας*».

Ἐπὶ ὅσον εἶναι Πατέρας ὄλων μας! Αὐτή ἡ ἔκφρασις εἶναι δῶρο τῆς Καινῆς Διαθήκης. Γινόμαστε παιδιά τοῦ Πατέρα καί μποροῦμε νά Τόν προσφωνοῦμε Πατέρα (Ματθ. στ' 9).

Αὐτό, πού οἱ ἄνθρωποι τό ἀποκτήσαμε στήν Καινή Διαθήκη καί τό ἀποκτήσαμε «*κατά χάριν*», ὁ Ἰησοῦς Χριστός τό ἔχει ὄχι ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη ἀπλῶς, ἀλλά προαιώνια, καί μάλιστα «*κατά φύσιν*».

• Ἄλλη ἡ δόξα τῶν ἀγγέλων, ἄλλη ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄγγελοι κατά χάριν γίνονται μέτοχοι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός ἔχει δόξα ὡς μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ Πατέρα. «Ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός» (Ἰωάν. α' 14).

• Ἐδῶ ἀκριβῶς κρύβεται καί ἡ ἀπειρη σοφία, ἀλλά κυρίως ἡ ἀνεκδιήγητη ἀγάπη

τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς. Τόσο πολύ μᾶς ἀγάπησε, «ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀποληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16). Τόσο πολύ μᾶς ἀγάπησε καί μᾶς ἀγαπᾶ, ὥστε τό μονογενῆ Του Υἱό «προσέφερε» γιά μᾶς (Ἐβρ. ια' 17).

• Γιά νά Τόν δώση καί νά Τόν προσφέρη στούς ἀνθρώπους, Τόν γέννησε! «Ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε. Καί πάλιν. Ἐγώ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα καί αὐτός ἔσται μοι εἰς υἱόν».

Φυσικά δέν πρόκειται γιά τό μυστήριο τῆς ὑπάρξεως τοῦ Υἱοῦ, γιά τήν πρώτη γέννησί Του «*πρό πάντων τῶν αἰώνων*», διότι ἐδῶ λέει: «*Σήμερον γεγέννηκά σε*».

Τό «*σήμερον*» δηλώνει τό συγκεκριμένο χρόνο, πού γεννήθηκε ὁ Χριστός. Καί φυσικά δέν γεννήθηκε πνευματικά. Δέν μιλάει γιά μιᾶ καινούργια γέννησι, πού ἰσοδυναμεῖ μέ ἀναγέννησι, καθ' ὃν τρόπον μίλησε ὁ Χριστός στό Νικόδημο (Ἰωάν. γ' 4-9). Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει καμμιά σχέσι μέ ἀναγέννησι τοῦ ἑαυτοῦ Του, ἀφοῦ καί ὡς Θεός καί ὡς ἄνθρωπος γεννήθηκε τέλειος.

Τό «*σήμερον*» ἀναφέρεται στήν οἰκονομία τῆς σαρκός, δηλαδή, στήν κατά ἄνθρωπον γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος πού εἶναι γεννημένος ἀχρόνως «*ἐκ Πατρός*», γεννήθηκε «*σήμερον*», σέ συγκεκριμένο χρόνο, «*ἐκ Μητρός*», ἀπό τήν Παρθένο Μαρία.

«Σήμερον γεννᾶται»

Τό «*σήμερον*» ἔχει σχέσι μέ τό χρόνο, μέ τήν ἐν χρόνῳ παρουσία τοῦ Υἱοῦ, μέ τήν ἐνανθρώπησί Του, μέ τή σάρκωσί Του, ἀλλ' εἶναι καί διαχρονικό.

■ «*Σήμερον*», τότε, πού γεννήθηκε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ.

■ «*Σήμερον*», τότε, πού συνελήφθη ἀφράστως στή μήτρα τῆς Παρθένου, κατά τόν Εὐαγγελισμό.

■ «*Σήμερον*», τότε, πού γεννήθηκε προτοῦ νά γεννηθῆ.

Ἐντύπωσι μεγάλη κάνει ὁ παρακεί-

μενος, «Σήμερον γεγέννηκά σε». Γεννήθηκε Έκείνος, πού είχε γεννηθῆ! Πῶς καί ποῦ; Σάν βουλή, σάν σκέψις, σάν σχέδιο, σάν απόφασις ἀγάπης, στήν εὐδοκία τοῦ Πατρός. Μ' αὐτή τήν ἔννοια καί ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ εἶναι «προαιώνιος βουλή».

Σχεδιάστηκε «πρό καταβολῆς κόσμου». Ἀλλά πραγματώθηκε «σήμερον», κατά τό «Σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου».

Ὁ ἥλιος ὑπάρχει. Ἀλλά κάθε μέρα γεννιέται, ἀνατέλλει. Δέν ὑπάρχει βέβαια πλήρης ἀντιστοιχία στήν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ, πού ἀνέτειλε κατά τή Γέννησί Του στή φάτνη. Ἀπλῶς τό παράδειγμα δίνει κάποια ἐξήγησι στόν παρακείμενο «γεγέννηκά σε».

● Ἡ γέννησις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο, ὅπου γίνεται Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τό μυστήριο τῆς σαρκωμένης ἀγάπης. Ὁ Υἱός τῆς Παρθένου ἔχει Πατέρα. «Ἐγώ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα καί αὐτός ἔσται μοι εἰς υἱόν». Τό χωρίο αὐτό εἶναι παρμένο ἀπό τό βιβλίο Β' Βασιλειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (ζ' 14).

● Τό καταπληκτικό χωρίο, «Υἱός μου εἶ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε. Καί πάλιν, Ἐγώ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα καί αὐτός ἔσται μοι εἰς υἱόν» (Ἐβρ. α' 5) μνημονεύεται πολλές φορές στήν Καινή Διαθήκη.

Ἄλλοτε ἀναφέρεται στήν κατά σάρκα Γέννησι τοῦ Ἰησοῦ. Ἄλλοτε ἀναφέρεται στήν Ἀνάστασι Του.

Ἄλλωστε ἡ γέννησις εἶναι ἀνάστασις καί ἡ ἀνάστασις εἶναι γέννησις. Τήν ἐκπλήρωσι τοῦ προφητικοῦ ψαλμικοῦ χωρίου τήν βλέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί στήν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ. Στήν περίφημη ὁμιλία του στήν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας παρουσιάζει ὡς καταπληκτικό εὐαγγελισμό τήν ἐκπλήρωσι τοῦ χωρίου στό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως: «Ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τήν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, ὅτι ταύτην ὁ Θεός ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν, ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν, ὡς καί ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ

γέγραπται: Υἱός μου εἶ σύ, ἐγώ σήμερον γεγέννηκά σε» (Πράξ. ιγ' 33).

Ἐπιλέγει τόν τρόπο καί τόν τρόπο

● Σήμερα Σέ γέννησε ὁ Πατέρας!

Εὐδόκησε ὁ Θεός Πατέρας νά γεννηθῆ ὁ Υἱός ὡς ἄνθρωπος.

Σαρκώθηκε.

Ἐλαβε δούλου μορφή.

Τά Χριστούγεννα ἔχουν καί τοῦτο τό θαυμαστό:

■ Τά παιδιά τῆς γῆς γεννιοῦνται ἀκούσια. Δέν μποροῦν νά διαλέξουν τόν τρόπο, τόν τόπο, τό χρόνο, τοὺς γονεῖς, πού θά γεννηθοῦν.

■ Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὡς Παντοδύναμος καί Πανάγαθος ἐπέλεξε καί τόν τόπο τῆς γεννήσεως καί τή Μητέρα Του καί τόν τρόπο. Ἄφραστο θαῦμα! Ἡ μόνη λέξις, ὡς πρὸς τόν τρόπο, πού ἀρμόζει, εἶναι ἡ λέξις «ταπείνωσις». Ταπείνωσε τόν ἑαυτό Του. «Ἐκένωσεν ἑαυτόν μορφὴν δούλου λαβών» (Φιλιπ. β' 5).

Πόσο μᾶλλον ἐμεῖς πρέπει νά χαμηλώνουμε, νά συμπεριφερώμαστε ταπεινά, νά ἔχουμε ταπεινοφροσύνη, νά ξέρουμε τά μέτρα μας, ἀλλά καί νά σκύβουμε στή διακονία τῶν ἄλλων! Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἰ αὐτός Θεός ὢν καί Δεσπότης καί Θεοῦ Υἱός, οὐ παρητήσατο μορφὴν δούλου λαβεῖν, πολλῶ μᾶλλον ἡμᾶς ἅπαντα δεῖ ποιεῖν, κἄν ταπεινά ἦ. Πόθεν γάρ, εἶπέ μοι, ἄνθρωπε, μέγα φρονεῖς; Ἀπό τῶν βιωτικῶν; Ἀλλά ταῦτα πρὶν ἢ φανῆναι παρατρέχει. Ἀλλ' ἀπό τῶν πνευματικῶν; Ἀλλ' ἐν καί τοῦτό ἐστι κατόρθωμα πνευματικόν, τό μὴ μέγα φρονεῖν» (Ε.Π.Ε. 24,248).

Μετὰ φρασις: Ἄν αὐτός, πού εἶναι Θεός καί Κύριος καί Υἱός τοῦ Θεοῦ, δέν ἀρνήθηκε νά πάρῃ μορφή δούλου, πολὺ περισσότερο πρέπει ἐμεῖς νά κάνουμε τά πάντα, ἔστω κι ἂν αὐτά εἶναι ταπεινά. Γιατί, λοιπόν, πές μου, ἄνθρωπε, ὑπερηφανεύεσαι; Γιά τά ὑλικά; Ἀλλ' αὐτά πρὶν κἄν φανοῦνε, φεύγουν. Μήπως γιά τά πνευματικά; Ἀλλ' ἓνα καί μοναδικό πνευματικό κατόρθωμα ὑπάρχει, τό νά μὴν ὑπερηφανεύωμαστε.

Τά εισόδιά Του

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ Πατέρα στήν οἰκουμένη.

Ὅλοι ἔχουμε τά εισόδιά μας στόν κόσμο, τήν εισαγωγή μας στό σχολεῖο τῆς ζωῆς.

Τοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις ἔχει κάτι τό ὑπέροχο καί μοναδικό.

- Τόν εισάγει ὁ Πατέρας στήν οἰκουμένη, γιά νά σώση τόν κόσμο.

- Τόν εισάγει, γιά νά εισαγάγη τόν ἀνθρώπο στόν παράδεισο.

- Τόν εισάγει κατά τέτοιο καταπληκτικό τρόπο, ὥστε οἱ ἄγγελοι ἐκπλήσσονται καί Τόν προσκυνοῦν.

Μιλᾷ ὁ Παῦλος γι' αὐτήν τήν εἴσοδο, τήν εισαγωγή τοῦ Υἱοῦ: «Ὅταν δέ πάλιν εισαγάγη τόν πρωτότοκον εἰς τήν οἰκουμένην, λέγει· Καί προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ» (Ἐβρ. α' 6).

Ὁ Υἱός εισάγεται ἀπό τόν Πατέρα στήν οἰκουμένη.

- Ὁ Υἱός εἶναι γιά ὄλο τόν οὐρανό ὡς Θεός Λόγος.

- Εἶναι καί γιά ὄλη τήν οἰκουμένη (ὄχι μόνο γιά τούς Ἑβραίους), ὡς Θεάνθρωπος. Ὁ Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἔρχεται γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους.

- Ὁ ἐρχομός τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο εἶναι καί ἐξοδος καί εἴσοδος. «Ἐξῆλθον ἐκ τοῦ πατρός καί ἐλήλυθα εἰς τόν κόσμον», λέει ὁ Ἰδιος (Ἰωάν. ιστ' 28). Ἐξῆλθε γιά νά σπείρη τό σπόρο τοῦ λόγου καί τοῦ αἵματός Του.

Βγήκε ἀπ' τόν οὐρανό, χωρίς νά παύση νά εἶναι καί στόν οὐρανό ὡς Θεός. Καί μπήκε στόν κόσμο, στό χρόνο, στό χῶρο, στήν ἱστορία, στή ζωή μας.

Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στήν οἰκουμένη!

Εὐλογημένος καί ὁ Πατέρας, πού μέ ἀπόφασί Του ἔγινε ἡ εισαγωγή (ἐλευσις) τοῦ Πρωτοτόκου στήν ἀνθρωπότητα.

Εἶναι ἡ εισαγωγή τοῦ Χριστοῦ στήν ἀνωτάτη ἐκπαίδευσί! Ἡ εισαγωγή Του στό πανεπιστήμιο τῆς Ἀγάπης. Πολύ

πρὶν εἶχε μελετήσει ὁ Πατέρας τήν εισαγωγή αὐτή. Καί ὁ Υἱός μέ σπουδή καί πόνο πραγματοποίησε τήν εἴσοδο στά ἀνθρώπινα πράγματα. Ὁδυνηρή ἡ εἴσοδος Του (ἄνοδος) στόν πόνο τοῦ Σταυροῦ. Ἀκολούθησε ἡ εἴσοδος Του στά «Ἅγια τῶν ἁγίων» τοῦ Οὐρανοῦ, «τῶν ἁγίων λειτουργός καί τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς» (Ἐβρ. η' 2).

- Ἐνας εισάγεται, καί μαζί Του εισάγονται ὄλοι οἱ πιστοί καί ἐνάρετοι.

- Εἰσάγεται ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ στήν οἰκουμένη! Σημαίνει:

Ὁ κόσμος γίνεται δικός Του.

Καί τόν χρίει ὁ Θεός Πατέρας Σωτήρα καί Λυτρωτή.

Καί αὐτό πάλι σημαίνει: Εἰσάγεται ὁ πιστός «εἰς τόν παράδεισον».

Γιά τήν ἐξοδο καί τήν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐξελθὼν πρὸς ἡμᾶς, τουτέστι, σάρκα ἀναλαβὼν, καί διαλεχθεὶς τά παρά τοῦ βασιλέως, οὕτως ἡμᾶς εἰσήγαγε, καί καθάρισας τῶν ἀμαρτημάτων καί καταλλάξας. Διὰ τοῦτο ἐξοδὸν αὐτήν καλεῖ. Ὁ δὲ Παῦλος εἴσοδον αὐτήν ὀνομάζει, ἀπό μεταφορᾶς τῶν κληρονομούντων καί νομῆν τῶν παραλαμβανόντων καί κτήσιν τινα... Τοῦτό ἐστι δηλοῦντος, ὅταν ἐγχειρίσῃ αὐτῷ τήν οἰκουμένην» (Ε.Π.Ε. 24, 258-260).

Μετάφρασις: Ἐξῆλθε ὁ Χριστός πρὸς ἡμᾶς, ἔλαβε δηλαδή σάρκα. Κι ἀφοῦ μᾶς εἶπε τά σχετικά μέ τό Βασιλιά, τότε μᾶς εἰσήγαγε. Ἀφοῦ μᾶς καθάρισε τά ἀμαρτήματα καί μᾶς συμφιλίωσε. Γι' αὐτό καί ὀνομάζει τή σάρκωσι ἐξοδο. Ὁ Παῦλος ὁμως τήν ὀνομάζει εἴσοδο, ἀπό μεταφορά ἐκείνων πού κληρονομοῦν καί παραλαμβάνουν κάποια περιουσία... Αὐτό δηλώνει, ὅτι ὁ Θεός ἀναθέτει στό Χριστό ὄλη τήν οἰκουμένη.

Πρωτότοκος

Ὁ Χριστός δέν εἶναι κτίσμα. Εἶναι τόκος. Εἶναι γέννημα πρό αἰώνων ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός. Εἶναι «πρωτότοκος». Ὁ ὑπέροχος αὐτός προσδιορισμός

δέν καταργεί τόν προσδιορισμό «μονογενής». Ὁ Χριστός «πρωτότοκος» καί «μονογενής» Υἱός τῆς Παρθένου (Λουκ. β' 7. Ἰωάν. γ' 16).

● Εἶναι πρωτότοκος ὄχι μέ τήν ἔννοια, ὅτι τή γέννησί Του, εἴτε τή πρώτη ἐκ Θεοῦ Πατρός, εἴτε τή δεύτερη ἐξ ἀνθρώπου (τῆς Παρθένου), ἀκολουθοῦν ἄλλες παρόμοιες γεννήσεις. Καί ἡ μιά καί ἡ ἄλλη εἶναι μοναδικές καί ἀνεπανάληπτες.

Τό πρωτότοκος ἔχει σχέσι μέ τήν ὑπεροχή. Ὅταν ἀλλοῦ ὁ Παῦλος τόν ὀνομάζει «πρωτότοκον πάσης κτίσεως» (Κολοσ. α' 15), δέν ἐννοεῖ φυσικά, ὅτι ἡ κτίσις εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ, ὅπως μάλιστα ὁ μονογενής Του Υἱός. Ἐννοεῖ, ὅτι ὑπάρχει πρό πάσης κτίσεως, ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος καί ἀξεπέραστος.

● Εἶναι πρωτότοκος καί μέ τήν ἔννοια, πού ὀνομάζονται οἱ ἅγιοι «πρωτότοκοι». Ἔχουμε τήν «ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς» (Ἐβρ. ιβ' 23).

Εἶναι οἱ τιμημένοι μέ παρρησία καί δικαιώματα πολύ σπουδαιότερα καί ἀνώτερα ἀπό τά συνήθη πρωτοτόκια! Πολύ περισσότερο εἶναι τιμημένος μέ τά πρωτοτόκια τῆς Θεότητος ὁ μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ.

● Πάντως ὁ Χριστός εἶναι ὁ τόκος, τό γέννημα, πού γιά μᾶς ἔγινε καί γεγονός (Λουκ. β' 15).

Ὁ τόκος τοῦ Πατρός ὡς Θεός Λόγος.

Ὁ τόκος τῆς Μητρός ὡς ἄνθρωπος, ἐνωμένος ὁμως μέ τή Θεότητα.

Ὅλοι προσκυνοῦν τό Χριστό. Ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις τόν ὑμνοῦν ἀκατάπαυστα.

Μόνο ὁ ἐγωιστής ἄνθρωπος δέν σκύβει τό κεφάλι στή Μεγαλωσύνη Του. Μακάρι, προτοῦ νά τό σκύψη ἀκούσια, ἄρα καί ἀνώφελα (Φιλιπ. β' 10), νά τό σκύψη ἐκούσια. Μέ εὐλάβεια, μέ τιμή, μέ προσκύνησι.

Μπροστά στό Χριστό ὅλοι εἶναι μικροί. Μαζί μέ τό Χριστό ἀποκτᾶμε οὐράνια καί αἰώνια ἀξία.

Ἐκεῖνος, ὁ Θεός, ἔσκυψε μέ ταπεινώσι στή φάτνη. Ἐκανε τή γῆ οὐρανό.

Ἄς σκύψουμε καί μεῖς μέ ταπεινοφροσύνη μπροστά στόν Σαρκωθέντα Θεό. Ἡ καρδιά μας θά γίνη οὐρανός. Ὁ κόσμος θά γίνη κοινωνία Θεοῦ.

Ἄν ὁ Ἰησοῦς Χριστός γίνη καί δικός μας πρωτότοκος, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά γίνουν ἀδελφοί μας.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἄνευ σποράς, μή ἀπιστήσης

«Ὅταν ἴδης τήν Παρθένον τίχτουςαν τόν κοινόν ἡμῶν Δεσπότην, μή ἀπιστήσης. Οὐκοῦν γύμνασόν σου τήν διάνοιαν ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν στείρων· ἵνα ὅταν ἴδης πεπηρωμένην καί δεδεμένην τήν μήτραν πρός παιδοποιΐαν ἀνοιγομένην ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος, μή θαυμάσης ἀκούων ὅτι παρθένος ἔτεκε. Μᾶλλον ἐκπλάγηθι, ἀλλά μή ἀπιστήσης τῷ θαύματι.»

Ε.Π.Ε. 31,268-270

Μετάφρασις

Ὅταν ἀκοῦς, ὅτι Παρθένος γέννησε τόν κοινό μας Κύριο, νά μήν ἀπιστήσης. Προετοίμασε τό μυαλό σου μέ το θαῦμα τεκνογονίας ἀπό στείρες. Ἀφοῦ βλέπης κλειστή καί δεμένη τή μήτρα τῆς στείρας νά παιδοποιῆ, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, νά μήν ἀπορήσης, σάν ἀκούσης ὅτι παρθένος γέννησε. Μᾶλλον νά θαυμάσης καί νά ἐκπλάγης, ἀλλά νά μήν ἀπιστήσης στό θαῦμα.

25 Δεκεμβρίου - Χριστούγεννα

ΗΛΙΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Γεννήθηκε νύχτα ο Χριστός, για να μάς βγάλει από τὰ σκοτάδια. Είναι τό Φῶς. Είναι ὁ Ἥλιος τῆς Θεότητος. Είναι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Ἥλιος τῆς ἀγάπης.

Πίστις σημαίνει νά περιμένης Ἥλιο τὰ μεσάνυχτα. Αὐτό συνέβηκε τή νύχτα ἐκείνη τοῦ χειμῶνα.

Ὁ κόσμος, βαδίζοντας στῆς νύχτας τό σκοτάδι, ψάχνοντας ψηλαφητά γιά λίγο φῶς θεογνωσίας, ξάφνου συνάντησε τό Φῶς τό ὑπέρολαμπρο.

Ἦταν πάντοτε ὁ Ἰησοῦς Χριστός τό Παιδί τοῦ Θεοῦ Πατέρα, τό μονάκριβο. Ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φιλανθρωπία τοῦ οὐράνιου Πατέρα ἔστειλε τόν Υἱό Του, νά γίνῃ παιδί τῆς γῆς, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς παιδιά τοῦ Οὐρανοῦ, κληρονόμοι τῆς βασιλείας τοῦ Πατέρα.

«Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16).

Ἦλθε ὁ Υἱός τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Ἦγενε παιδί τῆς ἐπίγειας Μητέ-

ρας. Ὅσοι Τόν δέχονται, γίνονται καὶ αὐτοὶ παιδιά τοῦ Θεοῦ Πατέρα. «Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν -λέγει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης- ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ἰωάν. α' 12).

* * *

Φύλακες τῆς νύχτας οἱ βοσκοί, συνάντησαν τόν ἄγγελο, πού μεταλαμπάδευσε στίς καρδιές τους τό Φῶς τῆς χαρᾶς. Γεννήθηκε στόν κόσμο ὁ Χριστός!

Πῶς μπορούσαν οἱ βοσκοί ἐκεῖνοι τῆς Βηθλεέμ νά κρύψουν τή χαρά τους;

Στ' ἀδέλφια ὄλου τοῦ κόσμου εἶναι δυνατόν νά κρύψουμε τήν ἀλήθεια γιά τοῦ Χριστοῦ τή θεία ἐνανθρώπησι;

Κοιτώντας τή νύχτα τό οὐράνιο στερέωμα οἱ μάγοι, εἶδαν τό παρὰδοξο φῶς, τό Ἴαστρο.

Στόν Ἡρώδη οἱ μάγοι δέν εἶπαν τό μυστικό τους. Τί μπορεί ἄλλωστε νά αισθανθῆ ὁ πωρωμένος ἀπ' τήν εὐαισθησία τῆς Ἀγάπης; Στόν κόσμο ὁμως τῶν ἐθνῶν, πού διψοῦσαν ὄλοι γιά λύτρωσι, διατρᾶνωσαν

τό μήνυμά τους οι σοφοί από τήν Ανατολή.

* * *

Οι πάγοι δέν συντρίβονται μέ σφυριά. Μέ του ἡλιου τήν πολλή τή θέρμη λιώνουν. Ανέτειλε ὁ Ἥλιος.

Μιά καινούργια ζωή τροchioδρομεῖται. Λουσμένοι στό ὑπέρλαπρο Φῶς Του προχωροῦν στούς αἰῶνες οι χριστιανοί.

Ἀπ' ἄλλο δρόμο ἤρθαμε, σέ ἄλλο δρόμο πᾶμε. Ὅλα τ' ἀλλάζει ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τόν κόσμο τῆς τρομοκρατίας, τόν μεταμορφώνει σέ κοινωνία ἀγάπης.

Τήν καταχνιά τῆς ἀπελπισιάς, τήν μεταβάλλει σέ βεβαιότητα ἐλπίδας.

Ἡ ζωή μας ἄλλαξε. Ἄς μή σερνώμαστε στό χῶμα. Ψηλά στά οὐράνια νᾶχουμε πάντοτε τό βλέμμα.

* * *

Παγκόσμια ἡ Ἀγάπη του Θεοῦ «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Δέν παραβλέπουμε ἀσφαλῶς, ὅτι δυό χιλιάδες χρόνια μετά τόν ἐρχομό του Χριστοῦ ἡ παγκόσμια κοινότητα εἶναι ταραγμένη, διχασμένη. Ἀλληλοσπαράσσεται.

Μιλᾶνε γιά παγκοσμιοποίησι, χωρίς ὅμως τό Χριστό, πού ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά γκρεμίση κάθε «μεσότοιχον ἔχθρας» (Ἐφεσ. β' 14).

Θέλουν συνύπαρξι λαῶν, χωρίς ὅμως τό Χριστό, πού εἶναι ἡ παγκόσμια Ἀγάπη, ἡ συνύπαρξις ὅλων τῶν προσώπων σ' ἓνα Πρόσωπο, ὅλων τῶν λαῶν σέ μιά Κοινωνία.

Ἡ παγκοσμιοποίησις τους ἔχει σάν βάσι τό εὐρώ καί τό δολλάριο. Μοιάζει μέ μαζοποίησι. Οὔτε ἡ εἰρή-

νη, οὔτε ἡ ἀγάπη ἀγοράζονται μέ νομίσματα. Μέ του Χριστοῦ τήν παρουσία κατακτῶνται.

* * *

Τραγούδησαν οι ἄγγελοι τήν ἐπί γῆς Εἰρήνη.

Πληγώθηκε ὁ Χριστός, γιά νά ἐπικρατήση ἡ Εἰρήνη.

Ἡ τρυπημένη Εἰρήνη του Σταυροῦ, μόνο αὐτή, χαρίζει τήν εἰρήνη στίς καρδιές, τήν εἰρήνη στά σπίτια, τήν εἰρήνη στά ἔθνη καί τούς λαούς.

Ἄς γίνη πραγματικότητα τό ὄνειρο τῆς ἁγίας Νύχτας:

Ἐνας κόσμος, ὅλη ἡ γῆ!

Ἐνας ἥλιος ἀγάπης τήν φωτίζει!

Ὅλοι οι ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί!

Ὁ Χριστός τῆς σωτηρίας περπατᾶ ἀνάμεσά μας.

Ἄς κινήσουμε σέ ἠπείρους καί σέ δρόμους μακρυνούς, σ' ἓνα κόσμο, πού ζητάει τήν Ἀλήθεια, τή Ζωή, τό Σαρκωμένο Ἰησοῦ, παντοῦ νά διαλαλήσουμε τό εὐαγγέλιο τῆς Σωτηρίας.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ποιούς, πότε και γιατί μνημονεύουμε;

Μαζί του λειτουργούμε. Πρόκειται για τόν άγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο. **Συλλειτουργοί** του γινόμαστε. Μαζί του μνημονεύουμε ζώντων και κεκοιμημένων. Για τόν ρόλο τῶν **μνημονεύσεων**, για τόν τόπο, για τήν ὥρα, για τή σημασία τῶν μνημοσύνων, θά μᾶς μιλήσῃ. Κατά τήν κορυφαία λειτουργική στιγμή ἱκετεύουμε: «*Μνήσθητι πάντων τῶν κεκοιμημένων ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου καί ἀνάπαυσον αὐτούς, ὅπου ἐπισκοπεῖ τό φῶς τοῦ προσώπου Σου*».

● **Πότε** μνημονεύουμε; Ὅχι στά λεγόμενα «Ἅγια» («παιρνοῦν -λέμε- τά Ἅγια»), ὅπως σέ πολλούς ναούς μέ τίς ἀτέλειωτες «πελατειακές», μνημονεύσεις.

Μνημονεύουμε ὅταν ἔχουμε ἤδη τά Δῶρα **ἀγιασμένα** («ὑπέρ τῶν ἀγιασθέντων τιμίων Δώρων»). Τότε καλούμαστε ὅλοι: «*Καί ὧν ἕκαστος κατά διάνοιαν ἔχει καί πάντων καί πασῶν*». Καί τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐ μάτην ὁ προεστῶς βοᾷ· Ὑπέρ πάντων τῶν ἐν Χριστῷ κεκοιμημένων*» (Ε.Π.Ε. 18α,692).

● Ἀπό **ποιούς** γίνεται ἡ μνημόνευσις; Μόνο ἀπό τούς ἱερεῖς; Ἔργο φυσικά τῶν ἱερέων εἶναι νά μεσιτεύουν, νά προσεύχωνται, νά μνημονεύουν, κατά τό ὑπόδειγμα τοῦ ἀποστ. Παύλου (Ρωμ. α' 9). Λειτουργοῦν ὑπέρ τῆς οἰκουμένης. **Ἔργο** τους ἡ μνημόνευσις, ὄχι **ἐργόχειρο** πρὸς πορισμόν. Φαντάζεστε τόν Παῦλο, τόν πένθητα, νά τοῦ δίνουν χαρτάκια μέ ὀνόματα καί χρήματα, προκειμένου νά πῇ: «*Οὐ παύομαι εὐχαριστιᾶν ὑπέρ ὑμῶν ποιούμενος ἐπί τῶν προσευχῶν μου*» (Ἐφεσ. α' 16);

Δέν εἶναι ἡ μνημόνευσις ἔργο μόνο τῶν ἱερέων. Ὅλων εἶναι ἡ διακονία αὐτή.

● **Πόσα** μνημόσυνα ὑπάρχουν; Σήμερα, ὅπου τό **μαγικό** στοιχείο μᾶς εὐκόλης **μηχανικῆς θρησκευτικότητος** σπρώχνει τή λειτουργία τοῦ ἀγιασμοῦ στό περιθώριο, ἀνάγκη νά **μνησθοῦμε** τῶν ἀληθινῶν μνημοσύνων. **Ἡ βιομηχανοποίησης** τῶν μνημοσύνων ἀπέκοψε τήν τέλεσί τους ἀπό τήν προσευχή καί τήν ἐλεημοσύνη, ἀλλά καί τά **ιδιωτικοποίησε** κατά τρόπο πέρα γιά πέρα ἀντιχριστιανικά **ἀτομιστικό**.

Μιλᾶμε γιά τριήμερα, ἐννιάμερα, σαραντάμερα, ἐτήσια, τρίχρονα κ.λπ. μνημόσυνα. Καί τότε ἀφαιρῶς θυμόμαστε τούς ἀδελφούς μας πού ἔφυγαν.

● Ἡ Ἐκκλησία ὁμως ἔχει τά ἐξῆς οὐσιαστικά μνημόσυνα, σέ κάθε Λειτουργία.

1. Μνημόσυνον γιά τήν **Παναγία** καί τούς **ἁγίους**. Μετά τόν καθαγιασμό τῶν τιμίων Δώρων ὁ λειτουργός μνημονεύει κατά κατηγορίες τούς ἁγίους καί «*ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας Ἀχράντου...*». Καί ὄχι μόνο τότε. Σέ κάθε αἴτησι λέει: «*Τῆς Παναγίας Ἀχράντου... μετά πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες...*».

Ὑπέρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἀναγνωρισμένων ἁγίων δέν προσεύχεται ἡ Ἐκκλησία; Μέχρι νά ἀγιοκαταταχτοῦν, ὅλοι μνημονεύονται ὡς ἁμαρτωλοί, γιά συγχώρησι καί ἀνάπαυσι. Ἄλλ' ὅταν εἶναι στίς τάξεις τῶν ἁγίων, τό μνημόσυνό τους, δηλαδή, ἡ μνημόνευσις τῶν ὀνομάτων τους, εἶναι «**εἰς τιμὴν καί μνήμην**». Γιά νά τούς τιμᾶμε, νά τούς θυμόμαστε καί νά τούς μιμούμαστε. **Μνήμη = Μίμησις**.

2. Μνημόσυνον γιά τό **Χριστό!** Τόν μνημονεύουμε κατά τήν προτροπή τοῦ Παύλου (Β' Τιμ. β' 8). Πρόκειται γιά μνημόσυνον **εἰς δόξαν καί αἶνον**· εἰς δόξαν καί **λατρείαν**. Προσφέρουμε τά Δῶρα, μνημονεύοντας τά θεοφανικά γεγονότα, τό σταυρό, τόν τάφο, τήν ἀνάστασι, τήν ἀνάληψι, τή δευτέρα παρουσία καί λέμε: «*Τά Σά ἐκ τῶν Σῶν Σοί προσφέρομεν...*».

Τό μνημόσυνο τοῦ Χριστοῦ εἶναι **εὐχαριστίας** καί **εὐγνωμοσύνης**.

3. Μνημόσυνο ὑπέρ τῶν **ἀδελφῶν** μας, τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν συναμαρτωλῶν.

Πρόκειται γιά μνημόνευσι ὑπέρ **ἐλέους** καί **ἀφέσεως ἁμαρτιῶν**. Μνημόσυνο **ἀγάπης**. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Μνήσθητι πάντων τῶν εὐ καί τάναντία ἡμῖν θελό-
ντων*» (Ε.Π.Ε. 22,286). Δηλαδή: Νά θυμᾶσαι στήν προσευχή σου ὅλους αὐτούς
πού σοῦ ἔκαναν καλό, ἀλλά καί τούς ἄλλους, πού θέλουν νά σοῦ ἐναντιώωνται.

Ἡ καλύτερη **πληρωμή** γιά τό καλό ἢ τό κακό πού ὁ ἄλλος σοῦ ἔκανε, εἶναι νά
τόν μνημονεύης στίς προσευχές σου.

● Γιατί τελοῦμε τά μνημόσυνα τῶν κεκοιμημένων;

α. Γιά νά τούς ἔχουμε στή **μνήμη** μας. Εὐχόμεσθε νά εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τους.
Νά εἶναι στή **μνήμη τοῦ Θεοῦ**. Καί μεῖς νά θυμώμασθε ὅσους ἔφυγαν.

β. Γιά νά φανῆ ὁ **σύνδεσμος**. Μιά εἶναι ἡ Ἐκκλησία, στρατευομένη καί θριαμ-
βεύουσα Ἐκκλησία ἐνωμένη, ἐν ὀνόματι τοῦ κοινοῦ Σώματος, τοῦ Χριστοῦ. Γι'
αὐτό μπροστά στό Σῶμα, στό Ποτήριο τῆς εὐλογίας, ζοῦμε αὐτή τήν εὐλογία.

Ξεκομμένη ἀπό τή λειτουργία μνημόνευσις εἶναι ἀνεξέργητη. Καί ἡ προσωπι-
κή στόν οἶκο προσευχή γίνεται ἐν ὀνόματι τῆς εὐχαριστιακῆς ἐνώσεως.

γ. Γιά νά **προσευχηθοῦμε**. Τό μνημόσυνο δέν εἶναι κοινωνικό καθήκον, πολύ πε-
ρισσότερο δέν εἶναι ἐπίδειξις καί συνωστισμός γραφείων τελετῶν. Εἶναι θεομή προ-
σευχή ὑπέρ ὄλων. Μέ κατάληξι πάντοτε μιά λέξι. Γιά τούς **ζῶντες**: «*Καί ἐλέησον
αὐτούς*». Γιά τούς **κεκοιμημένους**: «*Καί ἀνάπαυσον αὐτούς*». Ὁφέλεια γίνεται; Λέ-
ει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐκ εἰκῆ ταῦτα ἐνομοθετήθη ὑπό τῶν Ἀποστόλων, τό
ἐπί τῶν φοικτῶν Μυστηρίων μνήμη γίνεσθαι τῶν ἀπελθόντων. Ἰσασιν αὐτοῖς πολ-
λύ κέρδος γενόμενον, πολλήν τήν ὠφέλειαν*» (Ε.Π.Ε. 21,440). Δηλαδή: Δέν ὠρί-
στηκε μάταια ἀπό τούς Ἀποστόλους τό νά μνημονεύουμε τούς κεκοιμημένους κατά
τή θεία Λειτουργία. Γνωρίζουν, ὅτι πολύ εἶναι τό κέρδος, πολλή ἡ ὠφέλεια.

δ. Ἀπό **ἀγάπη**. Τούς ἀγαπᾶμε τούς κεκοιμημένους. Θέλουμε νά **βοηθήσουμε**.
Δέ ξερούμε πόσο τούς βοηθᾶμε. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος προτρέπει: «*Βοηθῶμεν πέ-
νησιν ὑπέρ αὐτῶν διδόντες συνεχῶς*» (Ε.Π.Ε. 21,438). Μέ τήν ἐλεημοσύνη.

● **Ποῦ** μνημονεύουμε καί πῶς; Μπροστά στό **ἅγιο Θυσιαστήριο**. «*Δεόμεθα τοῦ
Ἄμνοῦ, τοῦ κειμένου, τοῦ λαβόντος τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ε.Π.Ε. 18α,692).

Μπροστά στό Χριστό ἢ μπροστά στό μάρμαρο;

Μπροστά στή **θεομή** Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ ἢ μπροστά στό **ψυχρό** μάρμαρο;

Μπροστά στήν **Ἀνάστασι** ἢ μπροστά στό **σημα τοῦ θανάτου**;

Μπροστά στήν ἀγιότητα τῆς θείας Ἀπλότητας, ἢ μπροστά στή σατανική **μα-
ταιοδοξία**; Παραγγέλλει ὁ μέγας Χρυσόστομος: «*Πανσώμεθα τῆς ματαίας
σπουδῆς. Πολλήν ὑπέρ τῶν κεκοιμημένων ἐπιτελέσωμεν ἐλεημοσύνην. Συ-
μπέμφωμεν αὐτοῖς ἐφ' ὅδια κάλλιστα*» (Ε.Π.Ε. 14,692).

● Μπορεῖ νά ἀνεγείραμε **μνημεῖα** πεσόντων, γιά νά θυμώμασθε τόν ἥρωισμό
τους. Ἀλλά τά πολυτελῆ μνημεῖα γιά τούς νεκρούς τί τά χρειαζόμαστε;

Νά στήσουμε μνημεῖο, πού τό βλέπει ὁ Θεός καί τό θαυμάζει. Εἶναι ἡ **ἐλεημοσύ-
νη**. «*Ἀντί μνημείων τὰς ἐλεημοσύνας, τὰς εὐχάς, τὰς προσευχάς*» (Ε.Π.Ε. 16,62).
Τά μνημεῖα τῆς ἀγάπης, αὐτά μένουν στή μνήμη τοῦ Θεοῦ.

● Τώρα, ὅσο ἔχουμε καιρό, ἄς ἐτοιμαστοῦμε. Γιατί ρωτᾶμε συνεχῶς γιά τό
δρόμο τῆς **πιθανότητας**, καί δέν ἀκολοθοῦμε σταθερά τό δρόμο τῆς **βεβαιότητας**,
πού εἶναι ἡ ἐδῶ καί τώρα μετάνοια καί ἐπιστροφή μας;

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐλπίδα καί θάρρος

Β' Κορ. 8' 15-16

Χάρις καί εὐχαριστία (στ. 15)

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν δίνεται μέ τσιγγου-
νιά. Παρέχεται πλουσιοπάροχα. Καί ἡ
προσφορά τῆς Ἐκκλησίας σέ λόγο καί
ἀγάπη δέν ἔχει ὄρια. Τά πάντα προσφέρει πρός
πάντας. Δέν τά δέχονται ὅλοι. Αὐτό εἶναι εὐθύ-
νη τῆς κακῆς χρήσεως τῆς ἐλευθερίας τους, ἢ τῆς
ἐπιπόλαιης ἐκτιμήσεως.

Τό γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἐργατῶν
της εἶναι ἡ προσφορά. Ὁ Παῦλος δέν εἶχε ἀτομι-
κά δικαιώματα. Τυχόν δικαιώματά του τά θυσίαζε
σπὴν ἀγάπη. Ἔνα τόν ἐνδιέφερε: Ἐπί πλεωρᾶς
του νά τά δώσῃ ὅλα γιά τούς ἄλλους. Γιά κάθε
ἀτομικό του δικαίωμα ἔλεγε: «Οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ
ἐξουσίᾳ ταύτῃ» (Α' Κορ. θ' 12). ἜΟχι μόνο δέν
ἐκμεταλλεύοταν, ἔστω καί τό παρά μικρό του δι-
καίωμα, ἔστω καί τό καθημερινό του ψωμί, ἀλλ'
ὅ,τι εἶχε ἦταν ἔτοιμος νά τό δώσῃ. Τήν ἀνάπαυσί
του, τίς σωματικές του δυνάμεις, τά πόδια του, τό
χρόνο του, τήν καρδιά του, «τά πάντα».

● Ὅλα γιά σᾶς! Σύνθημα, πού, ἄν ἐπικρα-
τοῦσε, θά ἔσβηνε ἡ ἐκμετάλλευσις καί θά
θριάμβευε ἡ φιλανθρωπία.

ἜΟλα γιά σᾶς! Αὐτό τονίζει στόν ἐπόμενο
στίχο: «Τά γάρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεο-
νάσασα διά τῶν πλειόνων τήν εὐχαριστίαν πε-
ρισσεύσῃ εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ» (στ. 15).
ἘΑπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «ἜΟλα, λοιπόν,
γίνονται γιά σᾶς, ὥστε μέ τά πολλά νά πλεονάσῃ
ἡ εὐεργεσία καί νά προκαλέσῃ πλούσια εὐχαρι-
στία γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ».

Κούρασις, ὄχι ἀπελπισία (στ. 16)

ἜΟποιος κάνει τό καλό, ὄχι μόνο δέν κουρά-
ζεται, ἀλλά καί συνεχίζει μέχρι τέλους. Τήν ἀμοι-
βή δέν τήν περιμένει ἀμέσως, ὅπως ὁ γεωργός

δέν περιμένει θερισμό ἀμέσως μετά τή σπορά.
ἜΤό καλόν ποιῶντες μή ἐκκακῶμεν καιρῷ γάρ
ιδίῳ θερίσομεν μή ἐκλυόμενοι» (Γαλ. στ' 9).

Κάποτε ὁ πιστός δούλος τοῦ Κυρίου δέν πε-
ριμένει κᾶν ἀμοιβή σ' αὐτή τή ζωή γιά τό καλό,
πού κάνει. Ὁ κόσμος συνήθως τήν εὐεργεσία
τήν πληρώνει μέ τό νόμισμα τῆς ἀχαριστίας.
Μόνη ἀμοιβή σέ τούτη τή ζωή εἶναι ἡ ἀγαθή
συνείδησις.

Γνωρίζει ὁ Παῦλος, ὅτι δυάδα ἀντιθέσεων
ἐπικρατεῖ σέ ὅλα:

- Καλό καί κακό.
- Εὐεργεσία καί ἀχαριστία.
- Θεός καί ἀντίθεος.
- Ἀλήθεια καί ψέμα.
- Ἐξωτερικός ἄνθρωπος καί ἐσωτερικός
ἄνθρωπος.

■ Παρερχόμενα καί μένοντα.

Ἐκεῖ, πού στηρίζει τίς ἐλπίδες του δέν εἶναι
τό παρόν, ἀλλά τό μέλλον. Ἐκεῖνο, πού τόν
ἐνδιαφέρει δέν εἶναι ὁ ἔξω ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ
ἔσω. Λέγει στόν ἐπόμενο στίχο: «Διό οὐκ ἐκ-
κακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καί ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος δια-
φθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῇ
ἡμέρᾳ» (στ. 16). ἘΑπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική:
«Γι' αὐτό δέν ἀποκάμνομε (δέν ἀπογοτευό-
μαστε). ἘΑν καί ὁ ἐξωτερικός μας ἄνθρωπος (τό
σῶμα μας) συνεχῶς φθείρεται, ὅμως ὁ ἐσωτερι-
κός μας ἄνθρωπος (ἡ ψυχή) διαρκῶς ἀνανεώνε-
ται».

● Δικαιολογημένα δέν ἀπογοτεύεται ὁ χρι-
στιανός. Τό «διό», πού σημειώνει ἐδῶ ὁ Παῦλος,
ὑποδηλώνει ὅλους τούς λόγους τῆς μή ἀποθαρ-
ρύνσεως:

ἘΑγάπη τοῦ Χριστοῦ - Θυσία τοῦ Σταυροῦ -
ἘΑνάστασις καί συνανάστασις - Παράστασις καί
συμπάστασις - Χάρις - Εὐχαριστία - Δοξολογία.

Γιά ὅλα αὐτά οἱ χριστιανοί δέν ἀποκάμνουν,

δέν λιποτακτοῦν, δέν ἐγκαταλείπουν τόν ἀγῶνα, δέν δείχνουν σημεῖα κάμψεως, δέν ἀπελπίζονται. «Διό οὐκ ἐκκακοῦμεν» (στ. 16). Πότε ἀπελπίζονται κανείς:

- Ὅταν βλέπν κοντόφθαλμα τά πράγματα.
- Ὅταν περιμένη ἄμεσα τά ἀποτελέσματα.
- Ὅταν ἐπιζητή ἀνταπόκρισι τῶν κόπων του.
- Ὅταν τή ζωή δέν τήν βλέπν μέ τό πρῖσμα τοῦ Σταυροῦ.
- Ὅταν νομίζν, πῶς εἶναι δικό του τό ἔργο, καί ὄχι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἔξω καί ὁ ἔσω ἄνθρωπος (στ. 16)

Ὁ χριστιανός σκέπτεται διαφορετικά καί ἐργάζεται μέ ἄλλη φιλοσοφία. Δέν πηγαίνει σέ λάθος ταμεῖο γιά νά πληρωθῇ. Ἄλλου στρέφει τό βλέμμα.

● Ὅταν κοιτάζν τόν ἔξω ἄνθρωπο, τό σῶμα του, τίς δυνάμεις του, τήν υἰεία του, τά χρόνια του, διαπιστώνει, ὅτι τό σαράκι τῆς φθορᾶς κάνει καί σ' αὐτόν τή δουλειά του.

● Ὅταν ὅμως προσέχν τόν ἔσω ἄνθρωπο, καί σ' αὐτόν δίνν μεγαλύτερη σημασία, χαίρεται. Διαπιστώνει, ὅτι ὅσο περνᾶνε οἱ μέρες ἀνανεώνεται. «Ὁ ἔσωθεν ἄνθρωπος ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῆ ἡμέρα» (στ. 16).

Ἡ σωματική φθορά δέν συνοδεύεται ἀπαραίτητα καί μέ πνευματική γήρανσι. Ἄντίθετα, στους ἀγίους, ἡ σωματική φθορά συνοδεύεται ἀπό πνευματική ἀνανέωσι. Ὅσο καταστρέφεται τό κουκούλι, τόσο ἡ πεταλούδα ἐτοιμάζει τά φτερά της νά πετάξν. Καί ὅταν τελικά τό κουκούλι πέση καί καταστραφῇ, τότε ἡ πεταλούδα ἐλεύθερη φτερουγίζει.

Ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθείρεται μέ τό χρόνο, μέ τίς ἀρρώστιες, μέ τίς περιφρονήσεις τοῦ κόσμου, μέ δοκιμασίες. Ἄκριβῶς ἡ ἐξωτερική φθορά συμπορεύεται μέ πνευματική πρόοδο. Ἰδίως ὅταν τό σῶμα δουλαγωγῆται μέ ἀσκήσεις, μέ νηστείες, τότε τό πνεῦμα, ὁ ἔσω ἄνθρωπος γίνεται πιό εὔρωστος.

● Σέ τί συνίσταται ἡ ἀνακαίνισις; Στήν πρόοδο. Μέρα μέ τή μέρα βελτιώνεται ὁ χριστιανός. Βελτιώνεται στήν ἄσκησι τῶν ἀρετῶν. Βελτιώνεται στήν προσευχή. Βελτιώνεται στήν ταπεινώσι. Πολύ ἀργά μαθητεύει στό μάθημα τῆς ταπεινώσεως. Βελτιώνεται στήν ἀγάπν καί στήν προσφορά. «Ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῆ ἡμέρα» (στ. 16).

Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Πῶς ἀνακαινοῦται; Τῆ πίσει, τῆ ἐλπίδι, τῆ προθυμίᾳ. Τό λοιπόν δεῖ κατατολμᾶν τῶν δεινῶν. Ὅσφ γάρ ἄν μύρια πάσχη τό σῶμα, τοσοῦτφ χρηστοτέρας ἔχει τās ἐλπίδας ἢ ψυχῆ καί λαμπρότερα γίνεται, καθάπερ χρυσίον πυρούμενον ἐπί πλέον» (Ε.Π.Ε. 19,258).
Μετὰ φρασις: Πῶς ἀνακαινίζεται; Μέ τήν πίστι, μέ τήν ἐλπίδα, μέ τήν προθυμία. Στό ἐξῆς, λοιπόν, πρέπει ν' ἀντιμετωπίζουμε μέ θάρρος τά κακά. Διότι, ὅσο περισσότερο παθαίνει τό σῶμα, τόσο καί πιό ἀγαθές ἐλπίδες ἔχει ἡ ψυχῆ. Καί γίνεται λαμπρότερη, ὅπως ἀκριβῶς τό χρυσάφι, πού παραμένει περισσότερο μέσα στή φωτιά.

Ἄργα ἢ γρήγορα τό σῶμα θά φθαρῇ, εἴτε ἀπό τίς ἀρρώστιες, εἴτε ἀπό τό χρόνο. Ἡ ψυχῆ ὅμως εἶναι τό ἀθάνατο συστατικό μας. Ὅταν πηγαίνουν καλά τά τῆς ψυχῆς, τότε ὅλα τά καθ' ἡμᾶς βγαίνουν καλῶς.

Ἔχουμε ἀνάγκη ἐσωτερικοῦ ἀνακαινισμοῦ. Κάθε τόσο νά πηγαίνουμε στό συνεργεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ: στήν Ἐξομολόγησι. Νά βγαίνουμε νέοι ἄνθρωποι. Κάθε μέρα καί καλύτεροι.

● Ὅταν ἓνας Παῦλος αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη τῆς κάθε μέρα ἀνανεώσεως, τί πρέπει νά ποῦμε ἐμεῖς; Ὅταν μπαίνν κάποιος στό δρόμο τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀγιότηας, οὔτε σταματᾶ, οὔτε γυρίζει πίσω, οὔτε ἀπογοπεύεται. Διαικῶς προχωρεῖ, ἀνεβαίνοντας καί ἀντιμετωπίζοντας ὅλα τά ἐμπόδια καί τούς πειρασμούς.

● Ὅταν τά παιδιά τοῦ σκότους πασχίζουν γιά συνεχῆ βελτίωσι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν τους, ὅταν οἱ ἀσεβεῖς «προκόπτουν ἐπί τό χειρόν πλανῶντες καί πλανώμενοι» (Β' Τιμ. γ' 13), δέν εἶναι δυνατόν τά παιδιά τοῦ φωτός νά παραμένουν στάσιμα, ὅταν μάλιστα γιά τήν προκοπή τους τήν πνευματική ὑπάρχν ἡ πανσθενής χάρις ἐτοιμν νά συντρέξν.

Στασιμότητα στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κάθε πιστοῦ ξεχωριστά ἰσοδυναμεῖ μέ ὀπισθοδρομηση. Γιατί νά συμβαίνν τό ἀντίθετο; Γιατί οἱ λεγόμενοι χριστιανοί νά πηγαίνουν τόσο ἀργά, καί κάποτε νά κάνουν βήματα πρὸς τά πίσω, δηλαδή, νά πηγαίνουν στό χειρότερο; Τά παιδιά τοῦ φωτός πρέπει νά προοδεύουν στά πνευματικά μέ μεγαλύτερο ζῆλο, ἐφ' ὅσον συνεργεῖ ὁ παντοδύναμος Θεός, καί μάλιστα κατά τό μέγιστο ποσοστό.

Δ.Γ.Α

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Δειγματολόγιο: Ἡ φάτνη!

Ζητείται λύσις στό οικονομικό. Ἀδιέξοδο τό ἔκαναν ἡ πλεονεξία ὄλων, ἡ κλεπτομανία τῶν περισσοτέρων, ἡ ἀδικία πολλῶν. Καμμιά ἀπό τίς προτεινόμενες λύσεις δέν ξερριζώνει τίς αἰτίες τῶν δεινῶν. Σάν νά ζητᾶμε λουλούδια σέ κῆπο, ὅπου θεριεύουν τά ἀγκάθια καί κανένας δέν θέλει νά τά πειράξει!

- Ἡ λύσις ὑπάρχει. Εἶναι ἡ φάτνη. Μέσα στά ἄχυρα τῆς φάτνης κρύβεται ὁ Θεάνθρωπος, ἐνώ μέσα στά πολυτελῆ σπίτια κρύβεται ὁ ἀχυράνθρωπος τῆς φιλαντίας καί τῆς κακότητος.

- Ζητεῖται λύσις = Ζητεῖται φάτνη, φτειαγμένη σύμφωνα μέ τά σχέδια τοῦ ὑμνογράφου τῶν Χριστουγέννων:

*«Τί εὐτελέστερον σπηλαίου;
Τί ταπεινότερον σπαργάνων;
Ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός σου
πλοῦτος. Κύριε, δόξα σοι.»*

- Ζητεῖται φάτνη. Γιά τήν ἐκούσια πτωχεία ψάχνουμε. Δηλαδή θέλουμε:

- Νά δοῦμε τή λατρεία Του νά φιλοξενηται σέ ταπεινούς ναούς, ὄχι σέ μεγαλόπρεπα κτήρια. Σωστά ἔχει γραφή:

*«Ἡ Ἐκκλησία γεννήθηκε στό σπήλαιο,
μεγαλοῦργησε στίς κατακόμβες
καί θάφτηκε στά μέγαρα.»*

- Νά δοῦμε τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του νά φιλοξενοῦνται σέ καθαρά, ἀπλᾶ ἅγια Ποτήρια, ὄχι σέ σκεύη χρυσᾶ. Ὁ πλοῦσιος σέ θεολογία καί ἀγάπη, ἀλλά φτωχός σέ ὑλικά ἱερός Χρυσόστομος τονίζει: *«Μάθωμεν τιμᾶν τόν Χριστόν, ὡς Αὐτός βούλεται. Οὐ χρείαν σκευῶν χρυσῶν ἔχει ὁ Θεός, ἀλλά ψυχῶν χρυσῶν. Μή τοίνυν τόν οἶκον κοσμῶν, τόν ἀδελφόν θλιβόμενον περιόρα»* (Ε.Π.Ε. 11,64-68). Μετάφρασις: Νά μάθουμε νά τιμᾶμε τό Χριστό, ὅπως Ἐκεῖνος θέλει. Δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό χρυσᾶ σκεύη ὁ

Θεός, ἀλλ' ἀπό ψυχές χρυσές. Εἶναι φοβερό, τό νά στολίζουμε τό σπίτι μας, τόν δέ ἀδελφό πού ὑποφέρει νά τόν προσπερνᾶμε.

- Νά δοῦμε τό λόγο Του νά φιλοξενηται, νά σερβίρεται, μέ ἀπλᾶ λόγια, ὄχι μέ περίτεχνα φιλοσοφήματα.

- Νά δοῦμε τά ἑλληνικά σπίτια νά φιλοξενοῦν τήν ἀπλότητα καί τήν ἀναγκαιότητα.

Ἡ δική Του οικογένεια στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Ἡ δική μας σέ πολυτελῆ οἰκοδομήματα.

Ἡ δική του στήν ἐξορία. Ἡ δική μας στήν εὐφορία.

Ἡ δική Του στήν ἀγάπη τήν ἀπλότητα. Ἡ δική μας στήν ἀπάτη τήν κακότητα.

- Κατάλυμα δέν βρίσκει ὁ Χριστός. *«Οὐκ ἦν αὐτῷ τόπος ἐν τῷ καταλύματι»* (Λουκ. β' 7).

Ἄντί γιά χριστιανικό κατάλυμα, ὑπάρχουν τά κατάλοιπα μιᾶς τυπολατρικῆς θρησκείας, ἐνός καταστρεπτικοῦ καταναλωτισμοῦ καί ἐνός φίλαντου νεοπλουτισμοῦ.

Ζητεῖται φάτνη!

Δέν χρειάζεται νά ἐπιστρέψουμε στά σπήλαια. Νά ἀγαπήσουμε τήν ὀλιγάρκεια χρειάζεται. Νά φιλοξενήσουμε τό Χριστό χρειάζεται.

- Κάποια φάτνη, ὄχι σάν τίς ψεύτικες, ὀπωσδήποτε θά ὑπάρχη. Ἐκεῖ *«Χριστός γεννᾶται»*.

- Κάποια ἀληθινά φιλάνθρωπη ψυχή θά ὑπάρχη. Ἐκεῖ *«Χριστός ἐπί γῆς»*.

- Ὅπου βιώνεται ἀγόγγυστη ἡ φτώχεια, εὐδοκεῖ ὁ Ἀχώρητος *«χωρηθῆναι»*.

Ὁ κόσμος, κουρασμένος ἀπό τίς ἀπατηλές φωνές, ζητάει τό Χριστό τῆς φάτνης, λέγοντας:

Ἄντί γιά τό εὐρώ, Ἐσένα Χριστέ, θέλω νά βρῶ!

Σαρανταλείτουργα για φτωχούς!

Προβληματισμένος εμφανίστηκε ο Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Γερώνυμος για τὸ ἄν θὰ ἔπρεπε νὰ διεξαχθῆ φέτος ὁ καθιερωμένος ἔρανος πρὸ τῶν Χριστουγέννων, ὁ γνωστός ὡς «**ἔρανος τῆς ἀγάπης**». Καί τοῦτο, λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσεως, πού πλήττει τίς ἑλληνικές οἰκογένειες. «*Πῶς - λέγει - νὰ κτυπήσουμε τίς πόρτες στά σπίτια τῶν ἀνθρώπων, πού ἔχουν πληγῆ καί οἱ ἴδιοι ἀπό τήν οικονομική κρίσι καί νὰ ζητήσουμε τή συνδρομή τους;*».

Ὁρθός ὁ προβληματισμός τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ὑπάρχουν οἰκογένειες, πού καί ἡ ἀνεργία παιδιῶν τους τίς ἔχει χτυπήσει καί τὰ ἔσοδα ἔχουν μειωθῆ ἐπικίνδυνα καί τίς βασικές τους ἀνάγκες δέν καλύπτουν.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ἀγάπη ὡς φιλανθρωπία βρίσκει τόπο καί στίς πιό εὐπαθεῖς οἰκογένειες.

• Οἱ χριστιανοί προσφέρουν ὄχι ἀπό τὸ **περίσσευμα**, ἀλλ' ἀπό τὸ **ὑστέρημά** τους (Λουκ. κα' 4). Ἔχουν ὑστέρημα χρημάτων, ἀλλά διαθέτουν περίσσευμα ἀγάπης. Γι' αὐτό καί τὸ πενιχρό τους δίλεπτο ἀξίζει ἀπείρως περισσότερο ἀπό μεγάλες δωρεές ὑπὲρ ναῶν καί μοναστηριῶν καί πρὸ παντός ὑπὲρ τοῦ... ἐγὼ τῆς ἐπιδείξεως.

Δέν ἔχουν περισσεύματα ὑλικῶν ἀγαθῶν οἱ χριστιανοί, διότι αὐτά ἀποκτοῦνται συνήθως μέ **ἄτιμα μέσα** καί φανερώνουν ἔλλειμμα ὄχι ἀπλῶς **ἐλεημοσύνης**, ἀλλά καί **δικαιοσύνης**.

• Οἱ χριστιανοί θὰ συνδράμουν καί φέτος στὸν ὅποιοιδήποτε ἔρανο ἀγάπης. Καί ἐκεῖνοι, πού εὐαίσθητοποιοῦν τὴν καρδιά τῆς ἀγάπης τῶν πιστῶν εἶναι οἱ πνευματικοί τους πατέρες, πρεσβύτεροι καί ἐπίσκοποι. Καί φυσικά πρῶτοι αὐτοὶ καλοῦνται στό ἔργο (στή θυσία) τῆς ἀγάπης. Ἄς ὑπογραμμίσουμε δυὸ τρόπους:

• Ἐνας **πρεσβύτερος** ἀνακοινώνει στό ἐκκλησίασμα: «*Τὸ Σαρανταλείτουργο φέτος θὰ γίνεται μόνο ὑπὲρ τῶν φτωχῶν.* Δη-

αδῆ, ἂν δίνετε ὀνόματα πρὸς μνημόνευσι, μέ χρήματα εἴτε ὑπὲρ τῶν ἱερέων (τυχερά), εἴτε ὑπὲρ κτηριακῶν ἐπεκτάσεων, δέν εὐαρεστεῖται ὁ Θεός. Ἄν ὅμως δίνετε ὀνόματα καί τὰ χρήματά σας τὰ ρίχνετε στό φιλόπτωχο ἢ τὰ προσφέρετε μόνοι σὰς σέ ἐλεημοσύνη, τότε ὠφελείστε καί σεῖς καί οἱ μνημονευόμενοι».

Πολλὰ χρήματα βγάζουν ἀρκετοὶ ἱερεῖς ἀπὸ τὰ λεγόμενα **Σαρανταλείτουργα**. Ἐκτός τοῦ ὅτι ὅλα τὰ χρήματα αὐτὰ ἀποτελοῦν **Σιμωνία**, προκαλοῦν κιόλας. «Ἐμπυρίζεται ὁ πτωχός» (Ψαλμ. θ' 23).

• Ἐνας **ἐπίσκοπος**, πρὸ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας κενώσεως (σαρκώσεως), πετάει ἀπὸ πάνω του τὴ μεγαλόπρεπη καί πολυτελῆ **ἀρχιερατικὴ στολή**.

Ὁ λαὸς ἀμέσως θὰ συγκινηθῆ.

Δέν θὰ λυθῆ βέβαια τὸ οικονομικὸ πρόβλημα μέ τὴν ἀπλοποίησι τῶν **ἀμφίων**, ἀλλά θὰ πιστεύσῃ ὁ λαός, ὅτι ὄντως διάκονοι τοῦ «*δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος Θεοῦ Λόγου*» εἶναι καί οἱ σημερινοὶ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνα τὸ προφυλακτικὸ

Παυδαία ἢ αὔξησις τῶν κρουσμάτων τοῦ **ἐπιτῆ** στήν πατρίδα μας. Ἀντίθετα μέ ὅ,τι συμβαίνει στό ἐξωτερικὸ,

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίᾳ συνδρομῆ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγῆς καί ἐπιστολῆς:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ὅπου ὁ ρυθμὸς μεταδόσεως τοῦ ἰοῦ τοῦ ἔητζ παραμένει σταθερός, μεγάλη αὐξητική μεταβολή καταγράφεται στὸν τόπο μας. Ἔχουμε καὶ μεγαλύτερη συχνότητα ἐμφανίσεως τοῦ ἔητζ καὶ ραγδαία ἀλλαγὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς βρώμικης ἐπιδημίας.

Ἀπὸ τότε πού ἐμφανίστηκε ὁ **ἐφιάλτης** τῆς καινούργιας αὐτῆς νόσου (1984) μέχρι σήμερα, τὰ δηλωμένα περιστατικά τοῦ ἔητζ στὴ χώρα μας ἀνέρχονται σὲ 11.340, οἱ δὲ θάνατοι μὲ διάγνωσι τὸ ἔητζ σὲ 3.235.

Ἡ αἰτία βέβαια, πού γεννάει τὴ φρικτὴ ἀρώστια, τὴ νέα αὐτὴ μάλιστα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἡ ἀγγελικὴ ζωὴ! Αἰτία βασικὴ εἶναι τὸ κατρακύλισμα στὴ διαφθορὰ καὶ τὴν **ἀκολασία**.

• Ἀνησυχούμε γιὰ τὴν οικονομικὴ κρίσι καὶ ὅλοι μας συνεχῶς, ἐπὶ 24ώρου βάσεως μιλάμε γιὰ τὰ χρήματα καὶ τὰ οικονομικά. Λές καὶ λύθηκαν ὅλα τὰ ἄλλα προβλήματα.

Καὶ ὅμως ἡ **χρεωκοπία τῶν ἠθικῶν ἀξιών** καθόλου δὲν μᾶς ἀνησυχεῖ. Τὰ τόσα φρικτὰ δείγματα τοῦ διεφθαρμένου καὶ χρεωκοπημένου τρόπου ζωῆς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεῖς, ὅτι ἡ ἀνηθικότητα, πού προκαλεῖ μολυσματικὲς καὶ θανατηφόρες ἀρρώστιες, ἐπιβαρύνουν ἐπαχθῶς καὶ τὴν οικονομία μας.

• Πόσα θὰ κέρδιζε ἡ Ἑλλάδα σὲ χρήμα, ἂν ζοῦσαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες σύμφωνα μὲ τὸ **Εὐαγγέλιο** τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Πόσα ξοδεύει τώρα γιὰ τίς φυλακές, λόγω παραβατικῶν πράξεων μιᾶς ἀντιευαγγελικῆς πορείας; Πόσα **ξοδεύει** γιὰ τὴ θεραπεία τῶν καπνιστῶν, τῶν φορέων τοῦ ἔητζ καὶ τῶν ναρκομανῶν;

Θὰ ὑπῆρχαν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀξιοθρήνητα θύματα, ἂν ὁ Χριστὸς εἶχε καταστή τὸ κέντρο καὶ τὸ πρότυπο τῆς ζωῆς μας;

Πληρώνουμε ἀκριβὰ, καὶ σὲ χρήμα καὶ σὲ ἀνθρώπινο δυναμικὸ τὴ ζωὴ χωρὶς τὸ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του.

• Ὁ ὑπουργὸς Ὑγείας κ. Ἀνδρέας Λοβέρδος δήλωσε: «*Ἡ χρῆσις ναρκωτικῶν*

καὶ ἡ παράνομη πορνεία (δηλαδή, κ. ὑπουργέ, ὑπάρχει καὶ νόμιμη πορνεία;) εἶναι δυὸ πόλοι, πού ἀλληλοτροφοδοτοῦνται καὶ ἐντείνουν τὸ πρόβλημα τοῦ ἔητζ».

Ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι τρεῖς εἶναι οἱ βρωμερές πηγές τοῦ φρικτοῦ ἔητζ:

Τὰ **ναρκωτικά**, οἱ **προγαμιαῖες** καὶ ἐξωσυζυγικὲς σχέσεις καὶ ἡ **ὁμοφυλοφιλία**.

Ἐπομένως **πρόληψις** τοῦ κακοῦ δὲν εἶναι αὐτό, πού ἀποφάσισε τὸ ὑπουργεῖο, δηλαδή, νὰ μοιράσῃ 100.000 σύριγγες καὶ 100.000 προφυλακτικά, στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, μὲ εὐκαιρία τὸ Πανελλήνιο Συνέδριο γιὰ τὸ ἔητζ (25-27 Νοεμβρίου 2011).

Τὸ μόνο **προφυλακτικὸ** εἶναι ἡ ἠθικὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀγνότητα μέχρι τὸ γάμο καὶ ἡ τιμιότητα μέσα στὸ γάμο.

Προφυλακτικὸ εἶναι ἡ ὁμαλή καὶ φυσιολογικὴ ζωὴ.

Προφυλακτικὸ εἶναι ἡ ζωὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας, ὄχι ἡ σκοτεινὰ τῶν ναρκωτικῶν καὶ τοῦ πρόωρου θανάτου.

• Γιατί ντρέπονται οἱ ἀρμόδιοι νὰ μιλήσουν γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὴν ὁμαλότητα;

Ὅσοι ἐμποδίζουν τὸν Χριστὸ, ἐμμέσως ἢ ἀμέσως, νὰ ἔρθῃ στὴν καθημερινή μας ζωὴ, αὐτοὶ **ἐγκληματοῦν**, ὅσο καὶ ἂν παριστάνουν, ὅτι ἀνησυχοῦν μὲ τὴν αὐξησι τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῶν ληστεϊῶν καὶ μὲ τὰ θύματα τῶν ναρκωτικῶν καὶ τοῦ ἔητζ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2012

*Τὸ Ἡμερολόγιο τσέπης τοῦ Συλλόγου
μας γιὰ τὸ 2012 εἶναι ἀφιερωμένο
στὸ **Αἶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**,
πού καθαρίζει κάθε ἁμαρτωλὸ
καὶ μεταγγίζει ζωὴ αἰώνια.*

Τιμᾶται 1€ (ἓνα εὐρώ).

Γιὰ ποσότητα, ἔκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713 καὶ 2109765440.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2011

Κύρια άρθρα

Ἐνάγκη Προδρόμου, σελ. 1. Γιατί κηρύττου-
με; σελ. 17. Γύρω ἀπό τό Σταυρό, σελ. 33. Τό
ξύλο τοῦ Σταυροῦ, σελ. 49. Ἡ καινούργια μέ-
ρα, σελ. 65. Ζωή μετά θάνατο, σελ. 81. Ἡ
ἄγκυρα τῆς ἐλπίδας, σελ. 97. Σκληροκαρδία
- ἀσέβεια, σελ. 113. Νά τρέχη ὁ λόγος, σελ.
129. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κόσμου, σελ. 145. Στατι-
κοί ἢ ἐπαναστατικοί; σελ. 161. Πρωτότοκος,
σελ. 177.

Ἑορτολογικά-Λειτουργικά

Ἄς κουβεντιάσουμε μέ τήν ψυχὴ μας! (Ψυ-
χοσάββατο), σελ. 21. Εὐαγγελισμός καί ἐ-
λευθερία (τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου),
σελ. 37. «Τί ποιοῦμεν;» (Λαζάρου καί Βαΐων),
σελ. 53. Φωτιά καί νερό (Ἁγίου Πνεύματος),
σελ. 86. Λύσις στό οικονομικό (Προφ. Ἡλία),
σελ. 101. Ὁ δωρητής τοῦ Σταυροῦ (Υψώσεως
Σταυροῦ), σελ. 133. Σύγκρισις Χριστοῦ καί
ἀγγέλων (Ἀρχαγγέλων), σελ. 166. Ἡλιος τὰ
μεσάνυχτα (Χριστοῦγεννα), σελ. 182.

Γνωριμία μέ τόν Παῦλο

Β' Κορ. γ' 2-6: Ἀνθρώπινες ἐπιστολές, σελ. 10.
Β' Κορ. γ' 7-9: Διακοιμία παλαιᾶς καί καινῆς,
σελ. 26. Β' Κορ. γ' 10-11: Τί καταργεῖται; Τί μέ-
νει; σελ. 42. Β' Κορ. γ' 12-14: Κάλυμμα καί ἀπο-
κάλυψις, σελ. 58. Β' Κορ. γ' 15-18: Ἀποκάλυψις,
σελ. 74. Β' Κορ. δ' 1-2: Κήρυκες Ἰησοῦ Χριστοῦ,
σελ. 90. Β' Κορ. δ' 3-4: Ἀνοίξτε τὰ μάτια στό
Φῶς, σελ. 106. Β' Κορ. δ' 5-6: Πρὸς τό Φῶς, σελ.
122. Β' Κορ. δ' 7-9: Ἀδυναμία καί δύναμις, σελ.
138. Β' Κορ. δ' 7-9: Γιατί ὑπέστη ὅσα ὑπέστη ὁ
ἀπόστολος Παῦλος; σελ. 151. Β' Κορ. δ' 9-12:
Νέκρωσις καί ζωή, σελ. 154. Β' Κορ. δ' 13-14: Πί-
στις - Λόγος - Ἀνάστασις, σελ. 170. Β' Κορ. δ'
15-16: Ἐλπίδα καί θάρρος, σελ. 186.

Πρόσχωμεν

«Εὐσημος λόγος», σελ. 8. Εὐλάβεια, ἀδιαφο-
ρία, ἀσέβεια, σελ. 24. Παράδοσις ζωῆς, σελ.
40. Λόγῳ Μεγ. Σαρακοστῆς καί Πάσχα; σελ.
56. Βιώνεις κάτι, πού δέν κατανοεῖς; σελ. 72.
Ποιός κοιμίζει; Ποιός ἀφυπνίζει; σελ. 88. Οἱ
προκλήσεις τῶν γυναικῶν, σελ. 104. Κάτω ἢ
σεμνότητα! Ζήτη ἢ γυμνότητα! σελ. 120. Ἐ-
χει ὁ λειτουργὸς δικαίωμα; σελ. 136. Λατρεία
χωρὶς κήρυγμα; σελ. 152. Διόδια πρὸς... ἀγια-
σμόν! σελ. 168. Ποιούς, πότε καί γιατί μνημο-
νεύουμε; σελ. 184.

Πατερικά

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, σελ. 60. Μεγάλη Τεσσαρα-
κοστή (ἀληθινή καί τιμημένη), σελ. 28. Ὁ
Χρυσόστομος γιὰ τοὺς μάρτυρες, σελ. 150. Ὁ
Χρυσόστομος γιὰ τὴ ματαιότητα, σελ. 151. Ἡ
ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, σελ.
171. Ἄνευ σπορᾶς, μὴ ἀπιστήσης, σελ. 181.

Θεολογικά

Τὰ σφραγίσματα στό μέτωπο ἀόρατα, σελ. 6.
Εὐθύνη τοῦ ἐπισκόπου γιὰ τίς χειροτονίες,
σελ. 28. Ἡ κρυφώνα τῆς ἐλευθερίας, σελ. 69.
Ὁ ὕμνος τῆς Ἀναστάσεως, 70. Φυσικό καί τε-
χνητό κάλλος, σελ. 100. Γιὰ ὄσους χειροτο-
νοῦν νεαροὺς ἀγάμους, σελ. 134.

Διάφορα

Κατασκήνωση 2011 Ἁγίου Στεφάνου, σελ.
80. Τὰ φτερά τῆς ἐλπίδας (ὕμνος κατασκη-
νώσεως), σελ. 135.

Ἐκδημίες

Λαϊκὸς διάκονος τῆς Ἐκκλησίας: † Σάββας
Ταμαμίδης, σελ. 140.

Ἐλεύθεροι σχολιασμοί

Πλεονεξία καί θυσία - Ἄς πεθάνουν, λεφτά
νά βγάζουμε! - Ἄνοικτά τὴν Κυριακή! - Πα-
ραγωγή «δεσποτάδων» - Φιγούρα: Σπολές καί
φήμες! σελ. 13-16. — Χειροτονίες! Ἄλλὰ ποι-
ῶν; - Χειροτονίες ὑπό... πίεσι! - Πορεία γιὰ τίς
ἐκτρώσεις! - Ὁρκωμοσία ἢ εὐλογία; - Ὁ ἄγνω-
στος Ν, σελ. 29-32. — Ὁ Ἐνας, ἢ Μία, τό Ἐνα
- Γιατί; Τώρα εἶναι ἐνωμένοι; - Ἡλεκτρονική
ἀποτοξίνωσις - Δέν φταίει τό ποδόσφαιρο! -
Δέν πληρώνω! σελ. 45-48. — Πάσχα! Φίλημα

Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἱστοσελίδα μας www.ioannisvaptistis.gr

Θά βρῆτε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ ἱερο-
κήρυκος π. Δανιὴλ Ἰεράκη καί τόν
κατάλογο τῶν ὀμιλιῶν του.

Θά διαβάσετε τὰ φύλλα τοῦ περιο-
δικοῦ μας τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν.

Ἐπίσης θά συναντήσετε τὴν κα-
τασκήνωσί μας στὴν Περαχώρα-
Λουτρακίου καί τό Βιβλιοπωλεῖο μας
στό Μπραχάμι.

ἀγάπης - Τιμή στους ἥρωες! - Λιβύη καὶ Καντάφι - Στὴ χώρα τοῦ ἀνατέλλοντος ἢ τοῦ δύοντος ἡλίου; σελ. 61-64. — Περιέργεια ἢ ἐνέργεια; - Πενία τέχνας κατεργάζεται! - Τὴν ἔκοψε ἢ τὴν ἔκαψε; - Τὸ «Ἀρχονταρῖκι» περισσεύει! σελ. 77-80. — Ἡ Ὁρθοδοξία σήμερα - Ἄγρια ἐγκληματικότητα - Τί κάνει ἓνας παπᾶς; - Μὲ τρίχες ἀσχολούμαστε; σελ. 93-96. — Συνδοξαζόμενοι μὲ τὸν Χριστό - Μὴ τυχόν καὶ καταλάβουμε κάτι! - Προκλητικές σπατάλες - Ψευδοπροφήτες, σελ. 109-112. — Δουλεῖα καὶ μισθός! - Πῶς θὰ σωθῇ ὁ τόπος; - Γιατί περιορίζουμε τοὺς ἁγίους; - Λαϊκισμοὶ καὶ στὴν τιμὴ τῶν ἁγίων; σελ. 125-128. — Χριστὸς καὶ... ἄχρηστος! - Ὁ πατέρας παρατεῖται; - Ἀληθισμός, ὄχι ἀθλητισμός! - Ἀπάτη ἢ χριστιανικὴ ἀγάπη; σελ. 141-144. — Ἐνα ἀρκεῖ: Ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη - Ἑλλάδα καὶ ἰσλαμιστές - Γιατί ἡ πολιτικὴ κηδεῖα; - Πᾶμε γιὰ γκρεμό; - Ὁ λαὸς περιμένει, σελ. 157-160. — Καλοποίησης - Πληρώνω ἢ δὲν πληρώνω; Δὲν πληρώνομαι! - Συντεχνιακοὶ παραλογισμοί, σελ. 173-176. — Δειγματολογία: Ἡ φάτνη! - Σαρανταλείτουργα γιὰ τοὺς φτωχοὺς - Ἐνα τό προφυλακτικό, σελ. 188-191.

Χριστουγεννιάτικες εὐχές

Φτωχὸς Ἐκεῖνος
γιὰ νὰ πλουτίσουμε ἐμεῖς.
Ἐλεήμων Ἐκεῖνος,
γιὰ νὰ ἐλεοῦμε καὶ μεῖς.

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ τους (10 εὐρώ) γιὰ τὸ νέο ἔτος 2012.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

● Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Πατερικοί τόμοι γιὰ Χριστουγεννιάτικο δῶρο

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη

Χρυσοστομικό λεξικό

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μιλάει γιὰ ὅλα τὰ θέματα στὴ γλῶσσα του καὶ στὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ ἱεροκέρυκος ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη προσφέρει μικρὰ κείμενα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, στό πρωτότυπο καὶ στὴ δημοτικὴ.

Τὸ ὅλο ἔργο θὰ ὀλοκληρωθῇ σέ 5 τόμους (μὲ καλλιτεχνικὴ βιβλιοδεσία).

● Ὁ πρῶτος τόμος (κυκλοφόρησε τὸν Ὀκτώβρ. 2010), περιλαμβάνει τὰ θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Α, Β, Γ.

● Ὁ δεύτερος τόμος (κυκλοφόρησε τὸ Μάρτ. 2011), περιλαμβάνει τὰ θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι.

● Ὁ τρίτος τόμος (κυκλοφόρησε τὸν Ὀκτώβρ. 2011), περιλαμβάνει τὰ θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Κ, Λ, Μ.

Ὁ τόμος τιμᾶται 20 εὐρώ. Γιὰ παραγγελίες στὰ τηλέφωνα: 2103212713, 2103212107 καὶ 2109765440. Ἡ στὴ διεύθυνσι: Ἄρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη, Χριστοκοπίδου 12, 10554 Ἀθήνα.

